
PŘEVŤELIŠTĚ ZMRDŮ

MILAN KOZELKA

Underground se ráno probudí a kouká,
 kolem jeho postele stojí šest set fízlů,
 čtyři sta estébáků a sedm set komunistů.
 Underground si promne oči a vidí
 vztyčený Boží prostředníček, promne
 si je ještě jednou a vidí pět set komunistů,
 dvě stě estébáků, sto fízlů a ostříhaný
 dlouhý vlasy. Underground vykoukne
 z okna, venku prcají šneci, kvetou
 stromy a blýská se na horší časy, ale
 Underground vidí jen osm set estébáků,
 tisíc fízlů, sto sudů s pivem a komunisty.
 Underground se bojí hroící Boží pěsti,
 tak do sebe hází dvě decky slivovice,
 aby zažehnal dva tisíce fízlů, milión
 estébáků, sto tisíc komunistů a osm
 tisíc abstinentů. Někdo klepe na
 ilegální vokno, Underground opatrně
 poodhrne záclonu a vidí vztyčený Boží
 prostředníček, tři milióny estébáků, pět
 miliónů fízlů, sto miliónů komunistů
 a milión ateisticky neplastických píplů.
 Leje do sebe dvacet lahváčů, pouští
 Muchomůrky bílé a modlí se, aby se
 nebál fízlů, estébáků, komunistů,
 abstinentů, aby mu neustříhli dlouhý
 vlasy a aby radost nezmizela.

Angličani vymysleli Hyde Park,
Češi jsou výborní houbaři.
Japonci mají nejrychlejší vlaky,
Češi jsou výborní houbaři.
Američani vymysleli rokenrol,
Češi jsou výborní houbaři.
Němci zdokonalili haknkrajc,
Češi jsou výborní houbaři
a respektovaní chalupáři.
Italové vymysleli operu,
Češi jsou výborní houbaři.
Masajové mají největší péra,
Češi jsou výborní houbaři.
Švýcaři vymysleli Švýcarsko,
Češi jsou výborní houbaři.

Letěli jsme spolu balónem vysoko nad Velkou Británií – já, Margaret Thatcherová, generál Pinochet a Pol Pot. Dole pod námi se vesele hemžil lidský hmyz, po dálnicích kmitaly mikrobusey plné rockových kapel. „Pořádně se na ně podívejte,“ vybízela nás Maggie. „Mají se až příliš dobře, proto zlenivěli a ztratili motivaci. Nepříjemná verbež jsou hornický odbory. To musí přestat,“ procedila skrz zaťaté zuby. „V Británii není větší šit, než je punk. Anarchistickéjm bastardům je třeba típnout knot!“ zatřásla zlostně balónem. Přelétali jsme nad Oxfordem, Maggie si při pohledu na prastaré univerzitní koleje odplivla. „Impotentní tisíciletý tradice zlikvidujeme, jinak se nehneme z místa,“ prohlásila. Pinochet jí za to políbil ruku, Pol Pot se nabídl, že vyexpeduje na Onen svět odbory a punk. Sáhl jsem Maggie na kundu, měla ji suchou a studenou jako krysí pysk.

V bočních ulicích se ničím nelišily dny od nocí,
světlo od tmy a muži od žen. Na půdách se
ukládaly rakve, ve sklepích se šily kojenecké
kroje. Lodě připlouvaly a odplouvaly, po
rovnovážných stavech zbyly olejové skvrny.
Drama exekutorských razí se odvíjelo od
čtyř třetin sedmdesátiminutové hodiny
mezi psem a vlkem. Během této doby se
v Praze nenarodil ani jeden blbec...

Až posmrtně vyšlo najevo, že Václav Havel měl v bývalé Jugoslávii pět nemanželských dětí. Jmenovali se: Božidar, Drago, Slavica, Ljubica a Zdravko. Božidar měl hrb a koktal, Drago byl homosexuální bezdomovec, Slavica měla punkovou kapelu Smetiště Václava Havla, Ljubica hnila na pakárně, Zdravko konvertoval k islámu a ošukával zastřelené Srbky v okolí Srebrenice. Politologové se shodují, že to byly hlavní důvody, proč byl Havel tak vášnivým zastáncem humanitárního bombardování.

Byl to podivný průvod. Šli po Unter den Linden, všichni v černém – Charlie Chaplin, převtělený do Vereny Becker. Groucho Marx, převtělený do Brigitte Asdonk. Buster Keaton, převtělený do Irmgard Möller. Gummo Marx, převtělený do Burkharda Garwega. Edna Purviance, převtělená do Evy Haule. Harold Lloyd, převtělený do Inge Viett. Zeppo Marx, převtělený do Brigitte Mohnhaupt. Stan Laurel, převtělený do Daniely Klette. Oliver Hardy, převtělený do Ernsta Volkera Stauba. Harpo Marx, převtělený do Birgit Hogefeld. Fatty Arbuckel, převtělený do Christiana Klara. Chico Marx, převtělený do Moniky Helbig. Byl to podivný průvod. Šli po Unter den Linden, všichni v černém. Nesli vlajky RAF a výhruzně mlčeli. Nikdo neřekl jediné slovo, nikdo nehnul brvou.

Pročesávali jsme večerní Prahu – Billy the Kid, Calamity Jane, Bonnie a Clyde, Jesse James, Divokej Bill a já, tvrdý jádro Radikální Antikonceptuální Frakce. Ten večer bylo hodně vernisáží mladejch umělců, vesměs bezobsažný sračky a pára nad hrncem. V luftu byla cítit předstíraná levicovost, vypointovaná pravicovým životním stylem. Prošli jsme se mezi snoby a podle stupně zkurvenosti jednali – naházeli jsme jim tam buď slzáky, nebo dýmovnice, v několika případech pár odjištěnejch granátů.

Nad Tatrou sa blýska. Ležíš na zádech,
 s roztaženýma nohama a já kmitám
 jazykem po zduřelém klitorisu. Lížu tě
 a myslím přitom na narůstající státní
 dluh, na církevní restituce a na ožralý
 bezdomovce. Lížu tě a ty procítěně
 sténáš. Nad Tatrou sa blýska – já
 ale přemýšlím jak to udělat, aby se
 konečně začalo blýskat i nad Prahou.
 Lízat tě je lepší než kouřit Masaryka.
 Ocitneš se prolízaná v sedmém nebi,
 multimediálně kontextualizovaná,
 mimo dosah neviditelný ruky trhu.
 Oknem nás pozoruje stádo dinosaurů,
 naším komplicem je Andreas Baader.
 Vysmívá se českému undergroundu
 a dává nám ze záhrobí najevo, že chce
 lízat taky. Chci se nadechnout a políbit
 tě, tak zvedám hlavu od vaginálního
 pekla. Lekám se, tvůj obličej není tvým
 obličejem – místo tvýho obličej
 se na mě šklebí ksicht Jozefa Tisa.
 „Vypadni, zmrde!“ řvu v šoku. Ksicht
 blbýho sráče mizí a zase jsi to ty.
 Líbám tě a svět je zkurvenější,
 než byl dřív, tak lížu a lížu a lížu...

Hromy divo bijú a já tě lížu, jazykem
 pronikám do rozpálený kundy a vím,

že skoro všechno je špatně, že to funguje jinak, než by mělo, že se to sere od desítky k pěti. Lížu tebe lásko, nikdy bych nelízal českou policii, vodní dělo, bankomat nebo mobilní telefon. Lízat tě je lepší než kouřit Gottwalda, aktivují se tím virtuální metafenomény, lízáním konsoliduju Evropskou unii, oknem nás pozoruje stádo mamutů. Naším komplicem je Ulrike Meinhof. Varuje nás ze záhrobní před blížícím se fašismem a přeje si být taky lízaná. Hromy divo bijú a já tě zběsile lížu a uvažuju, jak to lze udělat, aby divo byly taky nad Prahou. Chci se nadechnout a políbit tě, tak zvedám hlavu od vaginálního pekla. Lekám se, tvůj obličej není tvým obličejem – místo tvýho obličej se na mě šklebí ksicht Gustáva Husáka. „Vypadni, zmrde!“ řvu v šoku. Ksicht blbýho sráče mizí a zase jsi to ty. Líbám tě a budoucnost se rýsuje v černých barvách, tak lížu a lížu a lížu...

Zastavme ich bratia, veď sa oni ztratia, jinak to tady roznesou na kopytech a všechno rozkradou. Kleptomanům je lhostejný, že tě maniakálně lížu a ty vzdouváš vlhký klín proti mým rtům a já lížu a lížu a lížu. Zastavme je bratři i v Praze a už jim nedejme šanci. Vzhůru na barikády, vrhejme zápalné lahve!

Znovu musí zahřmít Internacionála!
Rozkopejme jim prdele, jinak z nás ze
všech naflákají exekuční trosky. Lízat
tě je lepší než kouřit Havla. Lízání
je tradiční šamanský džob, oknem nás
pozoruje smečka pitbulů. Naším
komplicem je Gudrun Ensslin, varuje nás
ze záhrobí před příštími koncentračními
tábory a dává mně najevo, že chce vylízat
taky. Chci se nadechnout a políbit
tě, tak zvedám hlavu od vaginálního
pekla. Lekám se, tvůj obličej není tvým
obličejem – místo tvýho obličej se
na mě šklebí ksicht Vladimíra Mečiara.
„Vypadni, zmrde!“ řvu v šoku. Ksicht
blbýho sráče mizí a zase jsi to ty. Líbám
tě a je mně jasný, že všechno je totálně
v kopru, tak aspoň lížu a lížu a lížu...

Slováci ožijú. Kdy ale konečně ožijú český
švejci? ptám se v duchu a lížu a lížu a lížu.
„Ano,“ sténáš a zarýváš nehty do postele,
zpocenou hlavu mně tiskneš k lačný kundě.
„Ne,“ myslím si, „takhle to nesmí zůstat!“
Jsi krásná – krásnější než tržní ekonomika,
mnohem krásnější než státní rozpočet
a krásnější než kvartální finanční deficit,
proto lížu a lížu a lížu. Slováci jistě ožijú,
jenže jak to udělat, aby ožili i utlumený
Češi a překlonovaly se jim prasečí geny?
Dějiny serou emoce, vývoj je akční film.
Svině zprivatizují Říp, zprivatizují i Kriváň.
Lízat tě je lepší než kouřit Klause. Oknem

nás pozoruje hejno krkavců, naším
komplicem je Jan-Karl Raspe. Proklíná
Chartu 77 a bývalý disent a dává nám
ze záhrobí najevo, že chce lízat taky. Chci
se nadechnout a políbit tě, tak zvedám
hlavu od vaginálního pekla. Lekám se,
tvůj obličej není tvým obličejem – místo
tvýho obličeje se na mě šklebí ksicht
Roberta Fica. „Vypadni, zmrde!“ řvu
v šoku. Ksicht blbýho sráče mizí a zase
jsi to ty. Líbám tě a přestávám lízat.
Lehám si na záda, teď jsi na řadě ty...

psáno pro bratislavský festival Siete, prosinec 2012

Byla řídká ranní mlha, zpoza horizontu se pomalu vysouvalo matný slunce. Stáli jsme od sebe na vzdálenost padesáti metrů, vpravo tekla líná řeka, vlevo byl březovej háj. Měli jsme na sobě kožený kalhoty, dlouhý kožený kabáty a na hlavách černý westernový klobouky. Vykročili jsme proti sobě, šli jsme pomalu, hrdě a výhružně. Po dvaceti metrech se do sebe naše pohledy zabíjácky zahryzly, byly ledově mrazivé a ocelově tvrdý. Ruce jsme měli volně pokleslý k pasům, který obepínaly široký kožený pásy s velkými koženými pouzdry. Po dalších desíti metrech jsme se hypnoticky provrtávali bezcitnejma hadíma očima, atmosféra houstla. Byli jsme od sebe vzdáleni posledních deset metrů, naše chůze se zpomalila, pohledy ještě víc ztvrdly. Zastavili jsme se ve vzdálenosti čtyř metrů, naše oči se vražedně drtily, najatí svědci byli vystresovaní. Ruce nám bleskově sjely ke koženejm pouzdrům a stejně bleskově se vymrštily zpět a předpažily. On držel ve své ruce prózu Kateřiny Tučkové, já ve své básně Petra Borkovce. V tu chvíli zahltila prostor ohlušující zkouška sirén, po jejím odeznění jsme se oba otočili na podpatcích a odešli do prdele.

Byl krásný jarní den, sobota. Nábřežní kavárny byly plný lidí, převažovali turisté, panorama Petřína a pražského Hradu je něco, na co se nezapomíná. Na Karlově mostě nebylo k hnutí, po Vltavě pluly lodě plný nadšených výletníků. Minutu před polednem postávaly před orlojem stovky zvědavců s fotoaparáty. Zvony pražských kostelů začaly odbíjet poledne – časově sesynchronizované exploze srovnaly se zemí Právnickou fakultu, Vysokou školu ekonomickou, několik exekutorských úřadů, Ústav pro studium totalitních režimů, prodejnu erotických potřeb a předmanželskou poradnu. Majitelům prodejny erotických potřeb se anonymní strůjci atentátů omluvili, předmanželská poradna se nacházela v nesprávný chvíli na nesprávném místě...

Zatímco Kalousek s Nečasem počítají
dny a hodiny, kdy si pro ně přijdou
a odvezou je do lochu, tak si ospalý
kníže Karel vyztužuje číro a něco si
pro sebe tiše brblá o prasečinci
v Letech u Písku. Zatímco si Klaus
píše poznámky kradeným chilským
perem, tak Miroslava Němcová
vzpomíná na to, jak bývala kdysi
mladá a krásná, a roky míjejí a hovno
z toho – teď je z ní tlustá a nudná
partajní nána. Zatímco v Praze
odbějí poledne, tak ve vzdálených
městech za oceánem je půlnoc.

Milan Kozelka vydal v roce 2012 v JT's nakladatelství nedlouho po sobě dvě nerozsáhlé sbírky provokativních společensko-kritických textů *Semenišť zmrdu* a *Tetelišť zmrdu*. A třebaže byl tento bytostný solitér a programový anarchist a zvyklý na nejrůznější reakce vyvolané svými tvůrčími aktivitami, tak intenzita a rozsah negativních ohlasů ho tentokrát zaskočily. Podle jeho slov se totiž neobjevovaly pouze na nejrůznějších publikačních platformách a médiích, ale hlavně mezi jeho přáteli a spolupracovníky. Kozelka si také stěžoval, že mu organizátoři náhle ruší besedy, autorská čtení či přednášky, na kterých byl do značné míry v té době existenčně závislý. Tyto informace a stesky mi sděloval při jednom z našich sice nepravidelných, ale permanentních rozhovorů, které jsme spolu rozprádali zhruba od začátku nového století, kdy ještě pobýval v Olomouci, ale i poté, co naše město definitivně opustil. Výše parafrázovaný rozhovor byl telefonický a vyústil v Kozelkovo sdělení, že má napsán už i třetí díl „Zmrdu“, ale není si jist, zda se mu ho podaří vydat. Jelikož mi své texty čas od času posílal, dohodli jsme se, že tak učiní i s tímto rukopisem sbírky *Převtelišť zmrdu*. Když jsem si pak nový tucet Kozelkových básní koncem června 2013 přečetl, začal jsem autorovy obavy ohledně jejich publikování sdílet. Záhy však tyto obavy zastínily zprávy o Kozelkově horším se zdravotním stavu. Ten už se bohužel nezlepšil a Milan Kozelka v říjnu 2014 zemřel.

Po čase jsem se dozvěděl, že Jan Těsnohlídek ml., tedy zosobněné JT's nakladatelství, připravuje k vydání třetí část Kozelkovy trilogie. Byl jsem zvědav, jak vlastně bude vypadat, jestli ještě něco k výše zmíněné textové záznamce z června 2013 přibude, zda ony texty vyjdou ve stejné podobě, v jaké mi je Milan Kozelka poslal, jak bude poslední Kozelkova sbírka graficky zpracována atp. Avizovaná sbírka vyšla v roce 2016 a to v grafickém zpracování, které se jasně hlásilo k „*Semenišť*“ a „*Tetelišť*“ z roku 2012. Ovšem název *Fastfood* už neodpovídal titulům z roku 2012 a ani tomu, o kterém mluvil Milan Kozelka v roce 2013. Ještě větší překvapení přinesl obsah kni-

hy: nabízel sice třicet jedna textů, ale ani jeden nebyl totožný s těmi, které mi autor zaslal v červnu 2013. Navíc působily všechny stejně uhlazeně a bezpříznakově jako nový titul. Domníval jsem se, že se časem ozve někdo z „kozelkologů“, popřípadě jeho blízkých a na problém upozorní. Ale když ani reprezentativní publikace *Svázáno do Kozelky* z roku 2020 prezentující a reflektující vskutku podrobně autorův tvůrčí odkaz neobsahovala v dané souvislosti žádné signály, rozhodl jsem se využít badatelského zájmu svého doktoranda Jakuba Vaníčka o Kozelkovu osobnost a dotyčné texty spolu s odborným výkladem publikovat v našem časopise *Bohemica Olomucensia*. Doufám, že by Milan Kozelka tento krok přivítal. Ale hlavně, jsem zvědav, jak na něj zareaguje čtenářská obec, ať už laická či odborná.

Zdůrazňuji, že do textů jsem nijak nezasahoval (vyjma několika oprav interpunkce, sjednotil jsem také psaní velkých písmen). Texty mi od autora přišly v abecedním pořadí. Úvahy o jiném řazení jsem po několika nijak přínosných pokusech zamítl.

Nutno ještě dodat, že aluzivní titul „Tenkrát na Západě“ byl Kozelkou použit podruhé. Poprvé tak nazval vyličení rvačky o kus ryby se zelím a cibulí odehrávající se v lágru Riviéra mezi Petrem Nečasem a Zdeňkem Škromachem, které bylo součástí *Semeniště zmrdlů*. Verze v *Převtělišti...* zachycuje souboj lyrického subjektu a nepojmenovaného duelanta, kteří mají místo smrtonosných zbraní v rukou knihy Kateřiny Tučkové a Petra Borkovce. Další variantní dvojici tvoří texty „První máj v Praze“ a „První máj v Berlíně“, které jsou v zásadě stejné – totožným způsobem popisují bizarní průvody ve jmenovaných metropolích tvořené černě oděnými personami nesoucími vlajky Rote Armee Fraktion. V pražské variantě, publikované v *Tetelišti...*, pochodují Národní třídou významní představitelé české literatury první poloviny dvacátého století (Karel Čapek, Marie Majerová, S. K. Neumann ad.) převtělení do Andrese Baadera a dalších členů RAF. V berlínském průvodu pak po Unter den Linden krácejí velikáni němých filmových grotesek (Charles Chaplin, Buster Keaton, Stan Laurel aj.) převtělení zase do příslušníků RAF.